

sierpień 2017

Młodzi Obywatele Świata łączcie się! Argument za Modelem Organizacji Narodów Zjednoczonych w klasach gimnazjów

Uniwersytet Stacie

K. Pettit Augusta, spettit@augusta.edu

Uniwersytet Craiga

D. Alberta Augusty, calbert@augusta.edu

Uniwersytet

Juana Walkera Augusta, juwalker@augusta.edu

Uniwersytet

Laury Rychly Augusta, lrychly@augusta.edu

Śledź tę i dodatkowe prace na stronie: <http://scholarworks.uvm.edu/mgreview>

Część [Commons Edukacji](#)

Zalecane cytowanie

Pettit, Stacie K.; Albert, Craig D.; Walker, Juan; oraz Rychly, Laura (2017) „Młodzi obywatele świata łączcie się! Argument na rzecz modelu Organizacji Narodów Zjednoczonych w klasach gimnazjów”, Przegląd klas gimnazjalnych: tom. 3: Iz. 2 , Artykuł 2.

Dostępne pod adresem: <http://scholarworks.uvm.edu/mgreview/vol3/iss2/2>

Ten esej został udostępniony bezpłatnie przez Wyższą Szkołę Edukacji i Usług Społecznych w ScholarWorks @ UVM. Został on zaakceptowany do włączenia do Middle Grades Review przez autoryzowanego redaktora ScholarWorks @ UVM. Aby uzyskać więcej informacji, napisz na adres donna.omalley@uvm.edu.

Młodzi Obywatele Świata łączcie się!
Argument za Modelem Organizacji Narodów Zjednoczonych w klasach gimnazjów

Stacie K. Pettit, Uniwersytet w Augustowie
Craig D. Albert, Uniwersytet w Augustowie
Juan Walker z Uniwersytetu w Augustowie
Laura Rychly z Uniwersytetu w Augustowie

Abstrakcyjny

W tym eseju autorzy opisują korzyści i teoretyczne powiązania programu Junior Model United Nations (JMUN) w klasach gimnazjów. Punkt widzenia na program JMUN opiera się na literaturze dotyczącej potrzeb młodych nastolatków, uczenia się przez dociekanie i obywatelstwa globalnego. Ustalenia oparte na tej literaturze rzucają światło na niuanse w interakcji pomiędzy uczeniem się poprzez dociekanie w ramach Standardów Studiów Społecznych dotyczących uczelni, kariery i życia obywatelskiego (C3) a aktywnym uczestnictwem w uczeniu się. Omówiono konsekwencje dla uczniów gimnazjów, pracujących nauczycieli i kandydatów na nauczycieli.

Wstęp

Istnieją trzy główne cele, do osiągnięcia których dąży nasz egzamin teoretyczny. Pierwszym z nich jest pokazanie, jak obecny nacisk na standaryzowane testy wysokiej stawki zniechęcił nauczycieli nauk społecznych w klasach średnich do szukania przez uczniów sposobów praktykowania obywatelstwa demokratycznego w sposób, w jaki według Johna Deweya (1997) i innych może funkcjonować edukacja publiczna. Drugim jest pokazanie dowodów na to, że symulacje, które dają uczniom możliwość zaangażowania się w tę praktykę obywatelską, są bardziej motywujące i pouczające niż tradycyjne praktyki w klasie. Wiele z 16 cech skutecznej edukacji w klasach średnich, opublikowanych przez Stowarzyszenie Edukacji Średniego Poziomu (AMLE) (2010), jest realizowanych w ramach programu Junior Model United Nations (JMUN). W szczególności „zaangażowanie uczniów i nauczycieli w aktywne, celowe uczenie się” jest osiągane w drodze współpracy uczniów i nauczycieli w celu zbadania i zaproponowania rozwiązań problemów, przed którymi stoją ich rówieśnicy na całym świecie (AMLE, 2010, s. 16).

Ponadto Model United Nations (MUN) to „program nauczania, który stanowi wyzwanie, odkrywczy, integrujący i odpowiedni” (AMLE, 2010, s. 17).

Trzecim celem jest przedstawienie przeglądu tego, jak wygląda program MUN po jego realizacji i jakie może przynieść korzyści,

uczniów klas średnich na podstawie badań młodzieży. Końcowym celem konferencji symulacyjnej jest zazwyczaj podjęcie uchwał w kontrowersyjnych tematach większością głosów. W ramach programu uczniowie ćwiczą umiejętności czytania, pisania i mówienia, jednocześnie pełniąc role przywódcze.

Ramy teoretyczne

Nasze dochodzenie toczy się na skrzyżowaniu uczelni, kariery i życia obywatelskiego (C3) Ramy Standardów Studiów Społecznych, teoria uczenia się przez dociekanie jako zaspokajania potrzeb młodych nastolatków oraz założenia globalnego obywatelstwa. Te trzy teorie zjednoczcie się, aby wesprzeć JMUN program. Uczenie się przez dociekanie może pomóc uczniom w byciu twórcami własnej wiedzy, gdy zadają własne pytania i odpowiadają na nie. Dociekanie stanowi rdzeń Ram C3 dla Standardów Studiów Społecznych, jak jasno wynika z „czterech wymiarów świadomego dociekania w naukach społecznych”, z których pierwszym jest „tworzenie pytań i planowanie zapytań” (Ramy C3). Uczenie się przez zapytanie i Ramy C3 są doskonale powiązane z zamierzonymi wynikami programu JMUN, a jednym z nich jest to, że uczniowie będą

badaczą złożone, wielostronne kwestie z perspektywy krajowej w celu zaproponowania rozwiązań tych kwestii (Mehling, 2010).

Zatem uczenie się przez dociekanie, ramy C3 i MUN tworzą trzy boki trójkąta, w centrum którego znajduje się uznanie, że uczniowie mogą ćwiczyć swoje role jako obywateli świata, gdy mają możliwość zadawania własnych, trudnych, autentycznych pytań na temat świata i udzielania na nie odpowiedzi. dookoła nich.

Metody i źródła danych

Teksty zawarte w tym przeglądzie uzyskano głównie za pomocą wyszukiwarek internetowych, takich jak ERIC, Google Scholar i EBSCO.

Wyszukiwaliśmy słowa kluczowe, w tym „C3”, „Model ONZ”, „program nauczania gimnazjów” i „edukacja demokratyczna”. Oprócz wyszukiwarek internetowych przeszukaliśmy najnowsze numery czasopism publikujących na ten temat, m.in. Journal of Social Studies Research i Middle School Journal. W tym przeglądzie skupiliśmy się na ostatnich 10 latach, obejmujących lata 2005–2015.

2015.

Artykuły, książki i rozdziały obejmują różne ramy teoretyczne i reprezentują różne projekty badawcze, metody i techniki analityczne (Pettit, 2011). Artykuły zawarte w przeglądzie przeanalizowaliśmy jakościowo, początkowo używając do pisania otwartego systemu kodowania Straussa i Corbina (1990)

skreślaj wszelkie myśli podczas czytania artykułów i książek. Stamtąd zastosowano kody, które doprowadziły do kategorii. Ginn, Albert, Hunter, Fitzgerald i Phillips (2015) wzywają do połączenia analizy treści i tematu (Ezzy, 2002), ponieważ czasami kategorie były z góry określone, a z danych wyłaniała się kolejna kategoria.

Czym jest program Organizacji Narodów Zjednoczonych Junior Model?

W tej sekcji omówimy, w jaki sposób plik JMUN Konferencja działa. Zaplanowane godziny na godzinę działania zmierzają do osiągnięcia celu konferencji: podjęcia uchwały w kontrowersyjnej sprawie. Po nakreśleniu materiałów konferencyjnych w tej części omówiono, w jaki sposób uczniowie i nauczyciele gimnazjów przygotowują się do konferencji zgodnie z programem nauczania JMUN.

Ogólnie rzecz biorąc, wszystkie MUN to symulacje edukacyjne, wymagające tygodni, jeśli nie miesięcy przygotowań przed rozpoczęciem symulacji.

Symulacja, w zależności od organizacji, która ją prowadzi, zwykle obejmuje kilka tematów ze świata rzeczywistego, które mają zostać omówione przez uczniów w atmosferze pozorowanego delegata. Studenci (zwani dalej delegatami) negocjują między sobą (zwykle z dwoma delegatami reprezentującymi państwo członkowskie Organizacji Narodów Zjednoczonych) w celu osiągnięcia wyników dotyczących wcześniej wybranych tematów, z korzyścią dla reprezentowanego przez nich państwa członkowskiego. Kończącym celem konferencji jest zazwyczaj podjęcie uchwał większością głosów.

Każda delegacja stara się następnie uwzględnić w dokumencie roboczym (przed uchwałą) postanowienia korzystne dla jej państwa członkowskiego lub stara się utrudniać innym delegacjom wprowadzanie przepisów sprzecznych z ich interesami. Rezolucja (omówiona bardziej szczegółowo poniżej) w niesprecyzowany sposób jest traktatem międzynarodowym, który służy jako wytyczne, których państwa członkowskie przestrzegają w odniesieniu do określonych tematów. W przypadku typowego programu JMUN skierowanego do uczniów gimnazjów konferencja trwa cały dzień, chociaż niektóre organizacje sponsorują konferencje całonocne.

Formalne kauzowanie

Podczas konferencji delegaci muszą zawsze zachowywać się „w swoim charakterze”, co oznacza, że delegat musi zawsze starać się zachowywać w sposób, w jaki faktycznie zachowałby się delegat lub ambasador w prawdziwym świecie. Ma to kluczowe znaczenie w przypadku wygłaszania przemówień i argumentowania stanowisk w dokumentach roboczych. Delegaci muszą znać stanowiska swoich państw członkowskich w danej kwestii i zawsze muszą pozostać wierni tym poglądom. W tym kontekście od delegatów oczekuje się wygłaszania formalnych przemówień w różnych kontekstach, ale dla celów tego dokumentu głównym kontekstem są przemówienia dotyczące polityki lub stanowiska. Delegaci wypowiadają się przed całą komisją (posłużymy się przykładem Zgromadzenia Ogólnego – głównego organu ONZ) na jeden z tematów wyznaczonych do obrad (np. dzieci-żołnierze). W tych wystąpieniach delegat będzie próbował przekonać innych delegatów reprezentujących różne państwa członkowskie, aby zaakceptowali ich stanowisko w sprawie dzieci-żołnierzy. Na przykład delegat reprezentujący państwo członkowskie z Afryki Subsaharyjskiej może nie chcieć przyjęcia uchwały potępiającej wykorzystywanie dzieci-żołnierzy w działaniach wojennych. Tym samym delegat reprezentujący to państwo członkowskie będzie starał się przekonać, że taka uchwała stanowiłaby naruszenie jego suwerenności, naruszenie prawa międzynarodowego.

Następnie głos może zabrać inny delegat reprezentujący zachodnioeuropejskie państwo członkowskie. Delegat ten starałby się wskazać mankamenty wypowiedzi poprzedniego delegata (oczywiście dyplomatycznie) i przekonać Zgromadzenie Ogólne o konieczności wprowadzenia zakazu wykorzystywania w działaniach wojennych osób poniżej 18 roku życia, a delegat mógłby powołać się na argument z punktu widzenia praw człowieka, cytując w ten sposób „Powszechną Deklarację Praw Człowieka”. Celem przemówienia jest powiadomienie państw członkowskich o Państwa stanowisku w celu utworzenia grupy roboczej o podobnych poglądach i sporządzenia dokumentu roboczego korzystnego dla interesów tej konkretnej grupy. Zazwyczaj ten proces formalnych przemówień nazywany jest „formalnym zebraniem” lub „formalną debatą”. Proces ten powtarza się dla każdego tematu poruszanego na konkretnej konferencji lub do wyczerpania czasu.

Nieformalne Caucusing

Jak wspomniano powyżej, formalne klubowanie polega na tym, że delegaci wygłaszają przemówienia na temat stanowisk swoich państw członkowskich, podczas gdy wszystkie pozostałe państwa członkowskie uważnie słuchają i robią notatki. Zazwyczaj po przemówieniach kilku delegatów składany jest wniosek o „zawieszenie spotkania” i przejście do „nieformalnej dyskusji” lub „nieformalnej debaty”. Jest to proces, podczas którego delegaci wyszukują innych delegatów, aby z nimi współpracować w celu rozpoczęcia lub kontynuowania formułowania dokumentu roboczego, lub też poszukują delegatów, którzy mają odmienne opcje polityczne, w celu przekonania ich na swoją stronę. Delegaci korzystają z narzędzi dyplomacji, negocjacji i wszelkich innych form sztuki rządzenia, zawsze zachowując swój charakter.

Postanowienia

Po kilku rundach formalnych i nieformalnych rozmów Komitet jest gotowy przedstawić Rezolucję (niewiązącą – o ile nie zostanie uchwalona przez Radę Bezpieczeństwa – międzynarodowe porozumienie, które służy wytyczaniu polityk i działań Państw Członkowskich na arenie międzynarodowej) oraz delegaci głosują nad przyjęciem uchwały.

Zazwyczaj ogólna konferencja JMUN będzie miała dwa lub trzy tematy do omówienia podczas konferencji, a każdy z nich skutkuje co najmniej jedną uchwałą, ale być może więcej, na każdy temat. Choć krótka, ta sekcja przedstawiła podstawową ideę i strukturę MUN symulacja skierowana do uczniów szkół gimnazjalnych. W szczególności, jakich umiejętności uczą się uczniowie dzięki temu typowemu doświadczeniu MUN?

Być może najbardziej prestiżowym ośrodkiem rozwoju programów nauczania i zasobów

Organizacji Narodów Zjednoczonych w zakresie modelu gimnazjów jest Stowarzyszenie Narodów Zjednoczonych Stanów Zjednoczonych Ameryki (UNA-USA). Jest standardem w zakresie edukacji poprzez wykorzystanie symulacji MUN. W związku z tym specyfika, stosowalność i praktyczność tego, w jaki sposób MUN może pomóc uczniom w osiągnięciu standardów C3 i wyróżnianiu się nimi, będą określone w standardowym programie nauczania UNA-USA. UNA-USA sugeruje szeroki program nauczania składający się z trzech dużych obszarów tematycznych: ekonomia globalizacji; prawa człowieka; i zrównoważone

rozwój. UNA-USA twierdzi, że poprzez moduł „Global Classrooms” uczniowie zdobędą następujące umiejętności: zostaną ekspertami w badaniach naukowych, badającymi kwestie wielostronne z perspektywy krajowej (perspektywy ich państwa członkowskiego); nabywają umiejętności negocjacyjne poprzez odgrywanie ról przedstawicieli swojego konkretnego państwa członkowskiego; rozwijają umiejętności wystąpień publicznych i debatowania, wyrażając punkt widzenia swojego państwa członkowskiego; angażować się w budowanie konsensusu; i wreszcie, szanować różnorodność opinii (Mehling, 2010).

Według Mehlinga (2010) uczniowie uczą się tych umiejętności, uczestnicząc w skomplikowanych i często kontrowersyjnych lekcjach obejmujących takie kwestie, jak francuski zakaz noszenia chust; Obowiązek ochrony (R2P); kryzys w Darfurze; prawa kobiet i ochrona przed dyskryminacją; oraz prawa dziecka, szczególnie związane z prawem do edukacji (prawo uważane za oczywiste w USA, ale nieuznawane przez większą część świata). Świat był świadkiem tragicznego przypomnienia tego w przypadku Malali Yousafzai, która została postrzelona w głowę przez talibów za opowiadanie się za prawami kobiet do edukacji w Pakistanie.

Każda jednostka w module Global Classrooms uczy najpierw na podstawie podstawowego dokumentu, takiego jak „Konwencja w sprawie eliminacji wszelkich form dyskryminacji kobiet”; studium przypadku, takie jak „kontrowersja dotycząca wolności słowa”; umiejętność praktyczna, taka jak pisanie techniczne lub taktyka negocjacyjna; po wszystkim następuje symulacja, która dodaje element uczenia się przez doświadczenie do informacji teoretycznych zdobytych na poprzednich lekcjach. Choć krótka, ta sekcja wyjaśnia, w jaki sposób doświadczenie MUN ujmuje rodzaje uczenia się, których uczniowie najbardziej potrzebują, oraz te, których wymaga platforma C3. Tym samym program MUN stanowi unikalny paradygmat innowacyjnego podejścia do standardów C3.

Cel wdrożenia JMUN

Program w klasach gimnazjów ma lepiej odpowiadać unikalnym potrzebom uczniów gimnazjów i zapewniać angażujący program nauczania dla nauczycieli i uczniów gimnazjów. Szkoły średnie często nie zaspokajają potrzeb edukacyjnych i społecznych milionów uczniów (Jackson i Davis,

2000). Jednym ze sposobów rozwiązania tego problemu, zwłaszcza na lekcjach nauk społecznych, jest wdrożenie programu JMUN. Wdrożenie to przynosi pozytywne korzyści zarówno uczniom klas średnich, ich nauczycielom, jak i w niektórych przypadkach kandydatom na nauczycieli zaangażowanym w projekt. W poniższych sekcjach omówione zostanie, w jaki sposób potrzeby tych różnych grup są zaspokajane w ramach programu, a także w jaki sposób program JMUN jest zgodny z programem nauczania, jakiego pragną uczniowie gimnazjum. Na koniec zostanie stworzone powiązanie między problemami związanymi z testowaniem wysokiej stawki a JMUN jako jeden ze sposobów rozwiązania tych problemów.

Jak JMUN przynosi korzyści studentom poprzez
Dopasowanie do badań nad skutecznością
Programy nauczania na poziomie średnim

Głównym celem edukacji w klasach średnich jest „umożliwienie każdemu uczniowi kreatywnego myślenia, identyfikowania i rozwiązywania znaczących problemów oraz komunikowania się i pracy z innymi” (Jackson i Davis, 2000, s. 10-11). Choć to zadanie wydaje się trudne, zakładamy, że program JMUN osiągnie te cele, spełniając jednocześnie standardy przedmiotowe w zakresie nauk społecznych i umiejętności czytania i pisanie. Program nauczania w gimnazjum dostosowany do rozwoju to taki, który zapewnia uczniom możliwość zbadania i zrozumienia złożonych zagadnień, takich jak ubóstwo, zdrowie i kultura. Studenci biorący udział w programie JMUN muszą badać i zagłębiać się w skomplikowane tematy, które mają globalne implikacje, takie jak te.

Każdy z tych elementów jest uwzględniany w programie nauczania JMUN.

Zgodność działań JMUN z dostosowanym do rozwoju programem nauczania dla uczniów klas średnich jest zdumiewająca. Na przykład uczniowie gimnazjów w ciągu roku odkryli, że uczniowie wierzyli, że doskonałe nauczanie powinno obejmować: możliwości interakcji z różnymi ludźmi, czytanie i dyskusję, symulacje, wspólne uczenie się, badania, szczegółowe informacje na dany temat, prace projektowe, prezentacje i demonstracje oraz wybór. Jeśli przeanalizujesz strukturę JMUN, zobaczysz wszystkie te cechy osadzone w programie nauczania. Uczeń

uczestnicy tego badania opisywali założenia programu JMUN, nawet nie mając z nim doświadczenia. Wiele podstawowych cech programu nauczania gimnazjów, opisanych przez AMLE, jest realizowanych w ramach MUN. Należą do nich między innymi „uczniowie i nauczyciele angażują się w aktywne, celowe uczenie się” oraz „program nauczania jest pełen wyzwań, odkrywczy, integrujący i odpowiedni” (AMLE, 2010, s.

16-17). Ponadto AMLE przytacza jeden z głównych celów edukacji na poziomie średnim, ponieważ młodzi nastolatki muszą „stawać się aktywnie świadomi szerszego świata, zadawać znaczące i istotne pytania na jego temat oraz zmagać się z wielkimi ideami i pytaniami, na które może nie być jednego właściwej odpowiedzi” (2010, s. 11).

Różne inne cele obejmują racjonalne i krytyczne myślenie, jasne wyrażanie myśli, głębokie czytanie, szanowanie i docenianie różnorodności oraz zrozumienie lokalnych, krajowych i globalnych obowiązków obywatelskich. Zakładamy, że te założenia doskonałego pod względem akademickim programu nauczania zostaną uwzględnione poprzez wdrożenie programu JMUN. Na przykład, gdy uczestnicy JMUN mają wybór, który kraj mają reprezentować, muszą zaangażować się w identyfikację i zlokalizowanie zasobów, aby rozwiązać istotne problemy lub kwestie budzące zainteresowanie społeczne (Pate, 2013). Co więcej, efektywne gimnazja stosują różne metody oceniania, kładąc nacisk na ocenianie autentyczne, a programy JMUN dają szerokie możliwości dla tych form oceniania.

Powołując się na niskie wyniki w Krajowej Ocenie Postępów Edukacyjnych (NAEP), raport Rady ds. Edukacji Południowego Regionu (SREB) wzywa do stworzenia „intensywnie angażującego doświadczenia szkolnego” dla uczniów gimnazjów, które obejmuje kreatywne myślenie i rozwiązywanie problemów (2015). Według SREB nowa misja obejmuje uczniów klas średnich, którzy mają „bogatsze doświadczenia edukacyjne, które pozwalają im odkrywać swoje zainteresowania, uzdolnienia i talenty oraz powiązać swoją naukę z przyszłymi wyborami edukacyjnymi i zawodowymi oraz z obecnymi zainteresowaniami” (s. 4). JMUN to angażujący program, w którym uczestnicy

rozwiązują problemy zgodnie z opisem, łącząc się z ich zainteresowaniami.

Oprócz celów programowych określonych w AMLE, czołowi badacze zajmujący się edukacją na poziomie średnim opisali potrzebę, aby gimnazja i sale lekcyjne na poziomie średnim miały charakter demokratyczny.

Na przykład Beane (1999) wierzył, że szkoły demokratyczne będą przeciwdziałać nierównościom i niesprawiedliwościom, które negatywnie wpływają na życie wielu nastolatków. Pate (2013) pisze: „Klasy średnie muszą zapewnić młodym nastolatkom doświadczenia edukacyjne, które koncentrują się nie tylko na tradycyjnej nauce, ale także na kwestiach równości i sprawiedliwości społecznej, zasadach i praktykach demokratycznych oraz obywatelstwie partycypacyjnym” (s. 165). Program JMUN wpisuje się w model programu nauczania, który najlepiej odpowiada prawdziwemu celowi gimnazjów, w których demokracja jest najważniejsza.

Jakie korzyści JMUN przynosi nauczycielowi
Kandydaci i nauczyciele stażysty

Krajowa Rada Nauk Społecznych (NCSS) w swoich Standardach dla nauczycieli nauk społecznych określiła pięć zasad „potężnych nauk społecznych” (NCSS, 2002, s.

12). Zasady te wymagają „nauczania i uczenia się nauk społecznych”, które ma sens, jest zintegrowane, oparte na wartościach, stanowi wyzwanie i jest aktywne (NCSS, 2002). Potężnymi badaniami społecznymi byłoby nauczanie i uczenie się, które owocuje „kompetentnymi i odpowiedzialnymi obywatelami, [którzy] są poinformowani i rozważni, uczestniczą w swoich społecznościach, są zaangażowani politycznie oraz wykazują cnoty moralne i obywatelskie” (NCSS, 2008, s. 2008 1).

Uczniowie gimnazjów, którzy w tym celu przeszli studia społeczne, byliby przygotowani do przeprowadzenia wysiłkom na rzecz sprawiedliwości społecznej mającym na celu pozytywne zmiany mające na celu poprawę życia współobywateli żyjących poniżej ich potencjału. Z kolei z naszych doświadczeń z kandydatami na nauczycieli przedmiotów z zakresu nauk społecznych wynika, że studenci chcą uczyć się zabawnych ćwiczeń polegających na wycinaniu i wklejaniu, które zajmują ich uczniów powierzchownie. studiowanie zadanego tematu przez przewidywalny czas.

Wysiłki mające na celu nakłonienie kandydatów na nauczycieli do głębszych, bardziej krytycznych badań przyczyn i skutków wydarzeń historycznych spotykają się czasem z oporem. To jest nasz

uwaga, że to oczekiwanie dotyczące „co robić” z uczniami nauk społecznych w klasach średnich nie odzwierciedla wezwania NCSS do skutecznego nauczania i uczenia się nauk społecznych (2002). Oprócz tej rozbieżności między oczekiwaniami

co do sposobu nauczania i uczenia się nauk społecznych, okazuje się, że uczniowie czasami nie są w stanie zaangażować się w krytyczne poszukiwania i dyskusje na temat wydarzeń, ponieważ brakuje im wymaganej do tego wiedzy. Ich własne rozumienie historii, geografii, ekonomii i wiedzy o społeczeństwie nie jest na tyle głębokie, aby mogli zbadać drugą stronę(-y) historycznych i bieżących problemów w sposób odzwierciedlający te, które są niezbędne dla demokratycznych obywateli pracujących na rzecz sprawiedliwości społecznej.

Chociaż nie da się wyodrębnić jednej lub kilku bezpośrednich przyczyn braku chęci i umiejętności kandydatów na nauczycieli do skutecznego nauczania nauk społecznych, uważamy, że istnieją dowody sugerujące, że wnoszą oni ze sobą postawy i umiejętności, które przyswoili sobie w szkole. ocenia doświadczenia z nauk społecznych. Jak wspomniano powyżej, od czasu, gdy organizacja No Child Left Behind (NCLB) wywierała presję na szkoły, aby osiągały cele w zakresie osiągnięć w matematyce i czytaniu, nauki społeczne czasami schodziły na dalszy plan w stosunku do nauczania w innych obszarach. Ponieważ nie było wymagane, aby nauczyciele nauk społecznych posiadali „wysokie kwalifikacje” jak nauczyciele czytania i matematyki, nauczyciele, którzy przed uczniami byli gotowi do nauki nauk społecznych, czasami nie posiadali wystarczających kwalifikacji, aby ich nauczać. Czas i zasoby przeznaczone na nauki społeczne były czasami przeznaczone na zajęcia wyrównawcze z matematyki i czytania dla uczniów, którzy tego potrzebowali.

Choć zdajemy sobie sprawę z potencjalnej przydatności badania przyczyn i skutków brakującej bazy wiedzy oraz niewystarczających umiejętności krytycznego myślenia, które zapewniłyby skuteczne badanie otaczającego nas świata, wolimy zamiast tego przedstawić argument za tym, że program JMUN jest sposobem na wzmocnić te zidentyfikowane słabości w edukacji w zakresie nauk społecznych.

Problemy testowania i rozwiązania

Oferowane za pośrednictwem JMUN

Trudniej jest ocenić myślenie na wyższym poziomie niż podstawowe fakty. Według AMLE (2012) większość testów wysokiej stawki nie ocenia wiedzy i umiejętności, których uczniowie potrzebują, aby być aktywnymi i produktywnymi obywatelami XXI wieku. Prowadzi nas to do trudnego miejsca, które Westheimer (2015) określił jako „skoro nie możemy zmierzyć tego, na czym nam zależy, zaczynamy dbać o to, co możemy zmierzyć” (s. 27). Innymi słowy, nauczanie historii jako listy faktów staje się sposobem nauczania nauczycieli, ponieważ w ten sposób uczniowie są sprawdzani. Nauczanie podstaw jest konieczne i ma wartość, ale uczniowie potrzebują i zasługują na więcej; „Muszą także wiedzieć, jak połączyć tę wiedzę ze sprawami o znaczeniu społecznym – czyli ze swoją rolą jako demokratycznych obywateli” (Westheimer, 2015, s. 33).

Młodzi nastolatki stają przed zadaniem dążenia do i osiągnięcia zachowań społecznie odpowiedzialnych. Uczniowie mają trudności w nauce o społeczeństwie, zwłaszcza w klasach średnich, ze względu na zmniejszającą się liczbę zajęć z nauk społecznych w szkołach podstawowych. Niedawny nacisk na ujednolicone wyniki testów z matematyki i czytania w klasach 3-5 oznacza, że czas w ciągu dnia na skupienie się na takich dziedzinach nauk społecznych, jak historia i geografia, został wchłonięty przez bloki matematyczne i czytelnicze.

Niestety nauczyciele nie uwzględniają treści z zakresu nauk społecznych w czasie czytania, w związku z czym uczniom brakuje ważnych treści z zakresu nauk społecznych.

Ilość czasu poświęconego na nauki społeczne w szkołach podstawowych znacznie spadła wraz z powstaniem NCLB ze względu na nacisk na testowanie matematyki i sztuki języka angielskiego (Heafner i Fitchett, 2012). Jednak w tamtym czasie czas nauczania nauk społecznych był co najmniej równy, jeśli nie dłuższy, niż nauka. Po ponownym zatwierdzeniu NCLB stany miały obowiązek sprawdzania osiągnięć uczniów w przedmiotach ścisłych przynajmniej raz w klasach 3-5. Polityka ta spowodowała, że nauki społeczne stały się głównym obszarem nauczania, w którym naucza się najmniej godzin w szkołach podstawowych (Heafner i Fitchett, 2012).

Westheimer (2015) przedstawia niektóre z głównych problemów współczesnych sal lekcyjnych nauk społecznych i preferowane alternatywy. Jego opis nauczania uczniów, aby myśleli o „głębokich przyczynach problemów lub kwestionowali istniejące normy społeczne, ekonomiczne i polityczne w celu wzmocnienia demokracji” (s.

45) jest zgodny z ramami JMUN, szczególnie w obszarach angażowania się w świadomą krytykę i dokonywania zbiorowych wyborów. Inni badacze odkryli, że w naukach społecznych dobrze sprawdzają się opcje inne niż nauczanie oparte na wykładach.

Na przykład Loewen (2010) opowiada się za tym, aby uczniowie nauczali w klasie tematów historycznych, aby naprawdę zrozumieli ich znaczenie. Delegaci JMUN mają obowiązek przedstawić klasie informacje o rzeczywistych problemach, które badali. Zbyt wiele współczesnych szkół uczy jednej niekwestionowanej wersji „prawdy”, a nie zasad i wartości demokratycznych, których byśmy oczekiwali

(Westheimer, 2015). Studenci powinni uczyć się umiejętności „analizy i eksploracji, swobodnej wypowiedzi politycznej i niezależnego myślenia” (Westheimer, 2015, s. 12).

Powszechnym mitem edukacji jest to, że politykę należy trzymać z dala od szkół, a pomysł ten zagraża zaangażowaniu uczniów w przemyślaną dyskusję (Westheimer, 2015). Polityka powinna być mile widziana w szkole, ponieważ jest to sposób, w jaki ludzie wyznający różne wartości mogą spotykać się, aby negocjować różnice (Westheimer, 2015). To jest centrum doświadczenia JMUN.

Problemy histleksji i rozwiązania oferowane przez JMUN

Jako teoretycy kursów metodologicznych dla klas średnich dostrzegamy wartość w teorii i praktyce. Według Zeichnera (2010) w zawodzie nauczyciela istnieje rozdźwięk pomiędzy teorią (kursy metodologiczne) a nauczaniem (doświadczenie praktyczne).

Pryor (2006) opisuje, w jaki sposób doświadczenia kandydatów na nauczycieli w szkole zwykle powodują powrót do doświadczeń z wczesnych etapów uczenia się w celu przekazywania informacji kandydatom na nauczycieli (histleksja).

Tabela 1

Histleksja

Nauczyciel nauk społecznych, który stara się upraszczać złożone wydarzenia historyczne
Nauczyciel nauk społecznych, który uczy z jednej perspektywy (zwykle narracji bohatera)
Nauczyciel nauk społecznych, który celowo lub celowo ogranicza naukę uczniów
Nauczyciel wiedzy o społeczeństwie, dla którego wykład jest jedyną skuteczną metodą nauczania
Nauczyciel nauk społecznych, który nie stara się łączyć ani wyjaśniać powiązań ze światem rzeczywistym
Nauczyciel wiedzy o społeczeństwie nadmiernie polegający na materiałach podręcznikowych
Nauczyciel nauk społecznych, który nie jest zainteresowany rozwojem zawodowym
Nauczyciel nauk społecznych, który nie odzwierciedla swojego nauczania

W przypadku histleksji na tym wczesnym etapie nauczania kandydatów na nauczycieli zachęca się, aby wchodzili do klasy jako eksperci w dziedzinie przekazywania informacji, a nie jako eksperci w dziedzinie edukacji.

W Tabeli 1 przedstawiono cechy histleksji. Pomimo wzrostu dostępu do mediów, Amerykanie jako całość mają mniejszą wiedzę na temat polityki i bieżących wydarzeń. Dzięki postawie Putmana współcześni Amerykanie są oderwani od polityki (2000). Teoria popierana przez Snella (2010) podaje, że jednym z głównych powodów posiadania dyplomu z zachowań obywatelskich jest rola, jaką pełnią w klasie nauczyciele nauk społecznych. Może się to wydawać zbyt uproszczone, ale histleksja jest zaburzeniem uczenia się, a JMUN jest realną techniką przeciwdziałania temu zaburzeniu. W procesie stawiania się ekspertami w dziedzinie edukacji kandydaci na nauczycieli biorą udział w elastycznym procesie, który będzie miał kluczowe znaczenie dla ich sukcesu jako nauczyciela. Wszyscy nauczyciele nauk społecznych muszą zdecydować, czy będą pełnić rolę przekazników informacji, czy ekspertów w dziedzinie edukacji. Cechy ekspertów edukacyjnych można znaleźć w tabeli 2.

Studia społeczne stanowią doskonałe pole merytoryczne do omówienia wydarzeń globalnych, ponieważ odgrywają one ważną rolę w rozumieniu koncepcji historycznych. W jaki sposób społeczność międzynarodowa bada złożone i kontrowersyjne kwestie? Jak światowi przywódcy postrzegają wykorzystywanie dzieci-żołnierzy? Skutecznym sposobem zaangażowania się w ten proces jest Program JMUN.

Tabela 2

Cechy eksperta edukacyjnego

Nauczyciel wiedzy o społeczeństwie, który zdaje sobie sprawę, że wydarzenia historyczne są złożone i wymagają dalszych wyjaśnień
Nauczyciel nauk społecznych, który przedstawia różne perspektywy
Nauczyciel nauk społecznych, korzystający z wielu źródeł i technik
Nauczyciel nauk społecznych, który pragnie zaangażowania uczniów
Nauczyciel nauk społecznych, który szuka kontaktów w świecie rzeczywistym
Nauczyciel wiedzy o społeczeństwie, poszukujący ciągłego doskonalenia
Nauczyciel wiedzy o społeczeństwie, który jest autorefleksyjny

Beineke (2011) pisze: „To, co nazywa się przedmiotem, jest często definiowane – niektórzy mogą myśleć wąsko – jako synonim programu nauczania. A ten program nauczania to coś więcej niż nauczany przedmiot” (s.

174). Kandydat na nauczyciela potrafiący rozwiązywać współczesne problemy globalne jest nieoceniony. Zapewnienie kontekstu dla tego podejścia jest niezbędne dla kandydatów na nauczycieli. Beineke (2011) pisze: „Problemem nie jest krytykowanie tego wysiłku. Jeśli po książkę sięgnie gimnazjalista, który interesuje się historią, to to, co zawiera, nie zrobi mu krzywdy, a zapewne przyniesie dużo pożytku” (s. 177).

W tym ujęciu nauczyciele mogą wykorzystywać kwestie globalne, aby pozwolić wszystkim uczniom przejąć odpowiedzialność za swoją naukę poprzez wybór wydarzeń globalnych, które ich interesują.

Wiele umiejętności związanych z analizą źródeł pierwotnych można również wykorzystać przy badaniu wydarzeń globalnych. Yake i Malkmus (2016) definiują wykorzystanie źródeł pierwotnych w następujący sposób: „Źródła pierwotne sprzyjają empatii historycznej, którą można zdefiniować jako rozumienie przeszłości na jej własnych warunkach. Źródła pierwotne mogą podważyć głęboko zakorzenione stereotypy i przedstawić autentyczne głosy grup niedostatecznie reprezentowanych” (s. 11). Ramy te są również widoczne w wydarzeniach na świecie. Niektóre media mogą wspierać konkretny kraj postawę i aktywnie starać się łagodzić informacje, które mogą być niekorzystne. Podczas gdy inna sieć może tego chcieć

zbadać wydarzenie bardziej szczegółowo ze względu na uczciwość dziennikarską lub ze względu na sprzeczne ideologie. Doyle i Zakrajsek (2017) stwierdzili: „Im więcej sposobów angażujesz się w coś, czego się uczysz – na przykład słuchanie, mówienie, czytanie, pisanie, recenzowanie lub myślenie o materiale wymagającym umiejętności – tym silniejsze stają się połączenia w twoim mózgu i bardziej prawdopodobne jest, że nowa nauka stanie się trwalszą pamięcią” (s. 7). Program JMUN zapewnia kontekst dla tego doświadczenia edukacyjnego.

W ramach tego poglądu ekspertów edukacyjnych Yakel i Malkmus (2016) definiują wiedzę dziedzinową jako: „Wiedza dziedzinowa pomaga budować historyzację i kontekstualizację dokumentów oraz umieszczać dowody w ramach czasowych, kulturowych lub społecznych, co umożliwia nadawanie sensu” (s. 10). . Wyzwaniem dla nowych kandydatów na nauczycieli jest świadomość, że nie wszyscy uczniowie mogą podzielać ich poglądy. Tego rodzaju ekspercka sala edukacyjna może wydawać się zniechęcająca dla nowego nauczyciela, który jest skłonny do procesu przekazywania informacji (histleksja). Doyle i Zakrajsek (2017) argumentują: „Ważnym przesłaniem dla wszystkich uczniów jest to, że nowe uczenie się wymaga znacznej ilości praktyki i znaczącego połączenia z innymi informacjami, aby mogło stać się trwalszą częścią pamięci” (s. 7). Z punktu widzenia histleksji nowy nauczyciel może ograniczyć ten rodzaj uczenia się, zawężając program nauczania, aby uniknąć kontrowersji, które w rzeczywistości zawężają potencjał uczenia się ucznia.

W przypadku wielu dziedzin treści kontrowersyjne tematy mogą wydawać się niepotrzebne. Uważamy jednak, że w naukach społecznych kontrowersje są konieczne (Hess, 2010). Hess opowiada się za zrównoważonym podejściem do uczenia się o przywilejach i punktach widzenia. W rzeczywistości używanie kontrowersji jako techniki edukacyjnej jest powszechne w nauczaniu przedmiotów ścisłych. Jeśli chodzi o badania społeczne, istnieje wyraźna luka w zastosowaniu i wartości tego podejścia (Levinson, 2006). Dlaczego jako dziedzina w dużej mierze oparta na kontrowersyjnych kwestiach społecznych jest pod tym względem tak anemiczna, opieraj się na bazie filozoficznej, która aktywnie stara się unikać konfliktów w klasie za pomocą tradycyjnej dydaktycznej metody narracji bohatera (histleksja). Według

Doyle i Zakrajsek (2017): „Niektórych przedmiotów jest ci trudniej się nauczyć, ponieważ brakuje ci wcześniejszej wiedzy, a nie dlatego, że brakuje ci inteligencji. Brak wiedzy utrudnia mózgowi znalezienie połączeń z już znanymi wzorcami” (s. 12). W ramach jednej wersji zrozumienia kluczowych wydarzeń kandydaci na nauczycieli mogą nie zajmować się kontrowersyjnymi kwestiami społecznymi w klasie. Brak zrozumienia rozciąga się na dorosłość (Snell, 2010). Jednak według Damona (2007) brak wiedzy obywatelskiej w wieku dorosłym jest kwestią dyspozycyjną.

Ponadto niektórzy mogą argumentować, że argumenty Hirscha (1987) i Schelsingera (1988) dotyczące edukacji o nastawieniu obywatelskim mogłyby sprawić, że uczniowie klas średnich będą lepsi. W tym przypadku uczniowie skupiliby się na ideałach i/lub edukacji, która jest specjalnie ukierunkowana na Europę i świat zachodni, a być może nawet skupia się tylko na konkretnym kontekście amerykańskim. Chociaż argumenty te są zasadne, wierzymy, że program nauczania skupiający się na całej społeczności międzynarodowej nie tylko lepiej służy uczniom klas średnich we współczesnym zglobalizowanym świecie, ale także, ponieważ program nauczania JMUN koncentruje się na globalnym rozumieniu, lepiej spełnia wymagania i standardy C3 niż pogląd wyłącznie zachodniocentryczny. W ramach symulacji JMUN uczniowie mają kontakt z różnymi punktami widzenia, badają naturę tych różnic i angażują się w dialog na temat tych punktów widzenia.

Jako kandydat na nauczyciela nauk społecznych brak globalnego zrozumienia może zmniejszyć jego zdolność do nauczania. W obrębie dyspozycji panuje pogląd, że charakteryzują się one płynnością i należy wziąć pod uwagę kontekst i doświadczenie (Diez, 2007). Z tej perspektywy rozwój zawodowy kandydatów na nauczycieli nie jest statyczny. Dopóki będą zdawać sobie sprawę z wartości globalnych wydarzeń i postaw obywatelskich, mogą się doskonalić lub zostać ekspertem w dziedzinie edukacji, ale jeśli nie znajdą żadnej wartości w globalnych wydarzeniach i obywatelstwie, będą nadal uczyć z punktu widzenia przekazywania informacji, czyli histleksji. Dyspozycje nauczycieli są widoczne w ich nauczaniu (Schussler, Stooksberry i Bercaw, 2010).

Jednym z powodów, dla których niektórzy nauczyciele odnoszą większe sukcesy niż inni, jest to, że tak właśnie jest

metody nauczania są przemysłane (Fairbanks, Duffy, Faircloth, He, Levin, Rohr i Stein, 2010). Z naszej perspektywy jako teoretyków aktywnie tworzymy klasę, która wymaga wiedzy politycznej i wydarzeń o zasięgu globalnym, aby pomóc w rozwoju kandydatów na nauczycieli jako ekspertów w dziedzinie edukacji i zwalczaniu histleksji.

Studia, kariera i życie obywatelskie (C3)
Ramy Studiów Społecznych Państwa
Standardy

Stosowane powiązania istnieją pomiędzy tym, co nazywamy metodami (technikami uczenia się) a treścią (materiałem do zrozumienia). Jako profesorowie metod i wykładowcy uniwersytecy musimy rozważyć, w jaki sposób uczymy się najlepiej jako kultura.

Studia, kariera i życie obywatelskie (C3)
Ramy Państwowych Standardów Studiów

Społecznych (2015) i program JMUN to koncepcje zakorzenione w procesie dochodzenia. Jednym z głównych celów Ram C3 jest zachęcanie do uczenia się przez dociekanie.

Proces dociekania jest formą eksploracji intelektualnej. Gdy uczniowie mają kontakt z nowymi pomysłami i koncepcjami (Vajoczki, Watt i Vine, 2011), stają się współtwórcami wiedzy, angażując się w proces dociekania. Umożliwiają uczniom zadawanie własnych pytań i rozwijając poczucie bycia archiwistą, uczniowie przyjmują rolę producentów wiedzy. Umiejętność wytwarzania wiedzy pozwoli uczniom zachowywać się jak bardziej świadomi konsumenci, rozumiejąc propozycję intelektualną od samego początku, jak Derrida (1967) nazwałby procesem dekonstrukcji. Wymaganie od uczniów badania tematów i oferowanie rozwiązań pozwala na lepszą naukę.

Umiejętności globalne i krytyczne myślenie
Umiejętności

Aby zrozumieć proces dociekania z perspektywy globalnej, uczniowie muszą zbadać przekonania, postawy i wiedzę, które kierują działaniami różnych kultur. Jako nauczyciele nauk społecznych możemy również zbadać, dlaczego w naszej współczesnej kulturze występują podobne zjawiska społeczne i społeczne zapadają decyzje polityczne. Program JMUN zapewnia je studentom

zdolności intelektualne. Zdaniem VanSledrighta (2010) wszystkie omówione tutaj narzędzia poznawcze są nieistotne bez teorii na temat tego, jak te narzędzia działają i komunikują naukę uczniów.

Zgodnie z zasadami Beddow, Kidwell i Chadwick (2015) krytyczny myśliciel musi przetworzyć obecność dowodów i rozważyć nieskończoną możliwość znaczeń między tekstami lub artefaktami, które różnią się od jego codziennego życia. Naukowcy przedstawili te wskazówki na przyszłość

nauczyciele, pisząc: „Mocny proces jest przykładem tego typu zajęć edukacyjnych, które kładą nacisk na umiejętności myślenia, strategie zadawania pytań, badania, umiejętności komunikacyjne i współpracę (s. 11). Program JMUN stanowi ramy dla naszych próbnych prób w gimnazjum, udostępniając zasoby internetowe, poczynając od historii organizacji po cele, którym ona służy. Program zapewnia nauczycielom krok po kroku proces interakcji.

Rozwój eksploracji tematycznej jest bardzo ważny dla tego rodzaju projektu.

Na przykład zbadanie przez uczniów użycia broni chemicznej i robotów w walce budzi poważne wątpliwości etyczne.

Noddings (2004) stwierdza: „Tematy egzystencjalne są uniwersalne. Wybierz temat, który ma znaczenie i zgłębiaj go. Tematy do rozważenia obejmują miłość do miejsca, wojnę i pokój, nasz stosunek do zwierząt innych niż ludzie, religię i duchowość, cnotę i występki, przyjaźń i romans (s. 403). Doświadczenie JMUN zapewnia złożone problemy społeczne, które wymagają zaawansowanych umiejętności.

Snyder i Snyder (2008) sugerują, że uczniowie powinni stanąć przed problemem do rozwiązania, pomimo specyfiki treści, ponieważ „krytyczne myślenie wykorzystuje techniki zadawania pytań, które wymagają od uczniów analizy, syntezy i oceny informacji w celu rozwiązywania problemów i podejmowania decyzji, a nie niż tylko powtarzanie informacji” (s. 91). Te umiejętności praktyczne pozwalają uczniom wcielić się w rolę decydentów i debatować nad prawdziwymi problemami w tym samym formacie, co pozwala na autentyczne doświadczenie.

Teoria rozwoju Piageta (1954) i

Teoria konstruktywizmu Wygotskiego (1978) łączy wcześniejsze doświadczenia i aktywne uczenie się, które prowadzi dziecko do rozwijania nowych zdolności. W tym kontekście symulacje zapewniają kontekst dla interakcji w świecie rzeczywistym (de Freitas, 2007; Dorn, 1989). Zapewniając uczniom gimnazjów doświadczenia symulacyjne, mogą oni również pracować nad strukturą wiedzy oraz nad tym, jakie uprzedzenia i nieporozumienia należy wyeliminować.

Według Myersa i Zamana (2009): „Obecna ogólnokrajowa debata na temat celów edukacji obywatelskiej jest w dużej mierze powiązana z przestarzałymi koncepcjami obywatelstwa, które przeocząją jego zmieniający się charakter w obliczu globalizacji” (Pettit, 2010, s. 2590). Knight (2011) odwołuje się do dwulicowości naszego rozumowania podczas badania różnych kultur:

A teraz zmagamy się z transnacionalizmem i odpowiedzialnością obywatelską. To zmaganie się ma miejsce pośród rozmów na temat kontrowersyjnych debat na temat imigracji, (błédnego) przedstawiania wszystkich imigrantów w mediach oraz polityk mających na celu ograniczenie dostępu i możliwości dla transnarodowej młodzieży-imigrantów żyjącej w czasach globalnej współzależności. (s. 1277)

Jako zwolennicy uczenia się przez dociekanie musimy pracować nad zachęcaniem nauczycieli, aby unikali bycia przekazicielami wiedzy i działali bardziej jako współtwórcy wiedzy. W klasie nauczyciele powinni działać bardziej jako osoby ułatwiające zdobywanie doświadczeń, a nie posiadacze wiedzy.

Wyniki

Jeden z wniosków, jaki wyciągnęliśmy, jest taki, że program JMUN spełnia wiele obowiązków, jakie szkoły średnie mają wobec swoich wyjątkowych młodych uczniów. Program JMUN mógłby wpasować się w model programu nauczania, który najlepiej odpowiada prawdziwemu celowi gimnazjów i gdzie demokracja jest kluczowa (Beane, 2005). Wyniki naszego badania potwierdzają, że program JMUN może zapewnić uczniom klas średnich odpowiedni, odkrywczy program nauczania, który według AMLE (2010) jest tym, czego młodzi nastolatki potrzebują, aby czuć, że są integralną częścią ich własnego

Edukacja. „Klasy średnie muszą zapewnić młodym nastolatkom doświadczenia edukacyjne, które koncentrują się nie tylko na tradycyjnej nauce, ale także na kwestiach równości i sprawiedliwości społecznej, zasad i praktyk demokratycznych oraz obywatelstwa partycypacyjnego” (Pate, 2013, s. 165). Twierdzimy, że te założenia doskonałego pod względem akademickim programu nauczania są uwzględniane poprzez wdrożenie programu JMUN (Ginn, Albert i Phillips, 2011). Fakt, że program JMUN wymaga od uczniów symulowania rzeczywistych posiedzeń Zgromadzenia ONZ, oznacza, że notoryczne przejście młodych nastolatków od myślenia konkretnego do abstrakcyjnego odbywa się poprzez praktyczną praktykę.

Ponadto istnieją pewne dowody na to, że nauczyciele również dostrzegają korzyści wynikające z włączenia swoich standardów programowych do programu JMUN (Fundacja Narodów Zjednoczonych, 2013). Wydaje się, że istnieje potrzeba przeprowadzenia dalszych badań dotyczących dokładnego sposobu, w jaki nauczyciele realizują ten cel w całej

Znaczenie naukowe badania

To badanie wykonalności i użyteczności programu JMUN w gimnazjach ma znaczenie naukowe, ponieważ przedstawia alternatywny, a jednocześnie zgodny ze standardem C3 sposób zaangażowania w nauczanie i uczenie się nauk społecznych w klasach średnich. Naszym celem jest zwalczanie histleksji (Walker i Langan, 2016), czyli rozdźwięku między nauką historyczną a jej zastosowaniem, który jest obecnie powszechny wśród uczniów gimnazjów. Uważamy, że największe znaczenie tego badania polega na tym, że przygotowuje grunt dla innych do podjęcia programów JMUN w swoich szkołach. Nasze wnioski opierają się na naszych własnych obserwacjach dotyczących niewystarczająco inspirującego nauczania nauk społecznych i odnoszą się do konfliktu istniejącego pomiędzy „nauczaniem na potrzeby testu” a uczeniem uczniów krytycznego i sumiennego myślenia o kwestiach globalnych. Program JMUN jest idealnym rozwiązaniem dla gimnazjów, których celem jest uwzględnienie cech odnoszących sukcesy gimnazjów według AMLE.

Wniosek

Ta teoretyczna eksploracja programu JMUN potwierdza go na wiele sposobów, na przykład w zakresie korzyści, jakie przynosi on uczniom gimnazjów, kandydatom na nauczycieli i stażystom

nauczyciele. Ponadto opowiadamy się za tym, aby program JMUN pomagał rozwiązać wiele problemów związanych ze standardowymi testami, jednocześnie ucząc ważnych umiejętności globalnego obywatelstwa. Na koniec podkreślono, w jaki sposób wdrożenie JMUN pomaga zaspokoić potrzeby młodych nastolatków zgodnie z AMLE, jednocześnie pokazując, w jaki sposób JMUN odnosi się do Państwowych Standardów Studiów Społecznych dotyczących uczelni, kariery i życia obywatelskiego (C3).

W tym miejscu przedstawiono argument dotyczący potencjału programu JMUN w naprawie wielu błędów, które istnieją dzisiaj w wyniku pomniejszania nacisku na nauczanie i uczenie się nauk społecznych w szkołach średnich. Uczniowie klas średnich są idealnie przystosowani pod względem rozwojowym do studiowania zagadnień światowych w sposób, w jaki JMUN organizuje doświadczenia edukacyjne. Te doświadczenia edukacyjne wymagają od uczniów aktywnego uczestnictwa w budowaniu wiedzy o okolicznościach na świecie, przyczynach tych okoliczności oraz skutecznych, transformacyjnych rozwiązaniach, które mogłyby zmienić życie innych na świecie na lepsze. Studenci są zobowiązani do formułowania i obrony swoich decyzji opartych na dowodach. Doświadczenia te oddają wiele z tego, do czego NCSS wzywa w swojej definicji „potężnych badań społecznych”, takich jak interaktywny dyskurs, badanie polityk i praktyk opartych na wartościach oraz dogłębne badanie mniejszej liczby kwestii w przeciwieństwie do wielu kwestii powierzchownych (NCSS, 2002). Ostatecznie wierzymy, że program JMUN ma potencjał naprawienia najpoważniejszego zła, co miało miejsce, gdy uczniowie nauczycieli, którzy być może mieli dobre intencje, ale niewystarczająco zainspirowani, rozpoczynali pracę nauczyciela. Ta stopniowa utrata wierności oznacza, że każde pokolenie nauczycieli nauk społecznych ma mniejsze szanse na inspirowanie swoich uczniów do poznawania świata, który wszyscy dzielimy, i wprowadzania do niego pozytywnych zmian. Włączenie JMUN do programów nauk społecznych w gimnazjach to sposób na przekształcenie doświadczeń edukacyjnych w takie, które dają globalnie myślących, kompetentnych przyszłych obywateli, przygotowanych, poprzez symulacje demokracji w działaniu, do uczynienia świata takim, na który wszyscy zasługują.

Bibliografia

- Stowarzyszenie Edukacji Średniej
(AMLE). (2010). W to wierzymy: klucze do edukacji młodych Młodzież. Westerville, Ohio: Krajowe Stowarzyszenie Gimnazjów.
- Beane, JA (1999). Gimnazja pod oblężeniem: odpowiedź na atak. Dziennik Gimnazjum, 30 (5), 3–6.
- Beane, JA (2005). Powód do nauczania: Tworzenie sal lekcyjnych pełnych godności i nadziei — siła demokracji. Portsmouth, NH: Heinemann.
- Beddow, M., Kidwell, Floryda i Chadwick, F. (2015). Promowanie edukacji obywatelskiej w programy przygotowujące nauczycieli. Kalifornijska Rada Studiów Społecznych, 3 (2), 1–15.
- Beineke, JA (2011). Nauczanie historii młodzież: poszukiwanie znaczenia. Nowy Jork, Nowy Jork: Peter Lang.
- Studia, kariera i życie obywatelskie (C3) Ramy Państwowych Standardów Studiów Społecznych. (2015). Ramy C3 Studiów Społecznych Standardy stanowe: implikacje dla Edukacja historyczna. Pobrane z <http://www.socialstudies.org/c3>
- Inicjatywa dotycząca wspólnych standardów stanowych. (2012). W ramach inicjatywy Common Core State Standards: Przygotowanie amerykańskich studentów do studiów i kariery. Pobrane z <http://www.corestandards.org/ELA-Umiejętność czytania i pisanie/RH/wprowadzenie>
- Damon, W. (2007). Dyspozycje i ocena nauczyciela: Potrzeba bardziej rygorystycznej definicji. Journal of Teacher Education, 58, 365–369. doi: 10.1177/0022487107308732
- de Freitas, SD (2007). Korzystanie z gier i symulacje wspomagające naukę. Nauka, media i technologia, 31 ust. 4, 343–358.
- Derrida, J. (1967). De la Grammatologia.

- Paryż, Francja: Éditions de Minuit.
- Dewey, J. (1997). *Demokracja i edukacja*. Nowy Jork, Nowy Jork: bezpłatna prasa.
- Diez, ME (2007). Patrząc wstecz i poruszając się do przodu: trzy napięcia w dyskursie na temat dyspozycji nauczyciela. *Journal of Teacher Education*, 58, 388–396.
doi:10.1177/0022487107308418
- Dorn, DS (1989). Gry symulacyjne: kolejne narzędzie na półce pedagogicznej. *Nauczanie socjologii*, 17, 10–18.
- Doyle, T. i Zakrajsek, T. (2017). *Nowa nauka o uczeniu się: jak uczyć się w harmonii z mózgiem*. Sterling, Wirginia: Wydawnictwo Stylus.
- Erb, TO (red.). (2005). *Wierzmy w to w działaniu: wdrażanie skutecznych szkół średnich*. Westerville, Ohio: Krajowe Stowarzyszenie Gimnazjów, 2005.
- Ezzy, D. (2002). *Analiza jakościowa: Praktyka i innowacja*. Londyn, Wielka Brytania: Routledge.
- Fairbanks, CM, Duffy, GG, Faircloth, B. S., He, Y., Levin, B., Rohr, J. i Stein, C. (2010). Poza wiedzą: Odkrywanie, dlaczego niektórzy nauczyciele potrafią lepiej dostosować się do sytuacji niż inni. *Journal of Teacher Education*, 61, 161–171.
doi:10.1177/0022487109347874
- Ginn MH, Albert, C., Hunter, L., Fitzgerald, K. i Phillips, A. (2015). *Modelowanie sukcesu uczniów: w jaki sposób programy modelowe ONZ mogą zwiększyć wydajność i trwałość*. *Pytania w polityce*, 2, 167–195.
- Ginn, MH, Albert, C. i Phillips, A. (2011). *Opuszczanie klasy, aby w niej pozostać uczelnia: Badanie związku między odejściem ze studiów w ramach Modelu ONZ a utrzymaniem*. *Proceedings of Georgia Political Science Association*: 1-17.
- Heafner, TL i Fitchett, PG (2012). *Przechylenie szali: Krajowe tendencje zmniejszania się czasu nauczania nauk społecznych w szkołach podstawowych*. *Journal of Social Studies Research*, 36 (2), 190–215.
- Hess, D. (2010). *Nauczanie przyszłych nauczycieli, aby sprawdzali, w jaki sposób ich poglądy polityczne wpływają na ich nauczanie*. w E. Heilman (red.), *Nauki społeczne i kształcenie nauczycieli różnorodności: Co i dlaczego to robimy* (s. 226–229). Nowy Jork, Nowy Jork: Routledge.
- Hirsch, ED (1987). *Znajomość kultury: co każdy Amerykanin powinien wiedzieć*. Nowy Jork, Nowy Jork: Houghton Mifflin.
- Jackson, AW i Davis, GA (2000). *Punkty zwrotne 2000: Wychowanie młodzieży w XXI wieku*. Nowy Jork, Nowy Jork: Teachers College Press.
- Rycerz, M. (2011). *To już się dzieje: Uczyć się od zaangażowanych społecznie transnarodowa młodzież imigrantów*. *Dokumentacja nauczycielska*, 113 (6), 1275–1292.
- Levinson, R. (2006). *W kierunku ram teoretycznych nauczania kontrowersyjnych zagadnień społeczno-naukowych*. *International Journal of Science Education*, 28, 1201–1224.
doi:10.1080/09500690600560753
- Loewen, JW (2010). *Nauczanie tego, co naprawdę się wydarzyło: jak uniknąć tyranii podręczników i wzbudzić entuzjazm uczniów w studiowaniu historii*. JA Banks (red.), Nowy Jork, NY: Teachers College Press.
- Mehling, KC (red.). (2010). *Globalne sale lekcyjne: Przewodnik dla nauczycieli jednostki zajmującej się prawami człowieka*. Nowy Jork, Nowy Jork: Stowarzyszenie Narodów Zjednoczonych Stanów Zjednoczonych Ameryki.
- Myers, JP i Zaman, Hawaja (2009). *Negocjowanie globalnego i narodowego: słowniki nastolatków imigrantów i kultur dominujących*

- obywatelstwo w świecie ponadnarodowym. Dokumentacja nauczycielska, 111 (11), 2560–2588.
- Krajowa Rada Studiów Społecznych
(2002). Krajowe standardy dla nauczycieli nauk społecznych. Silver Spring, MD: Krajowa Rada Studiów Społecznych.
- Krajowa Rada Studiów Społecznych
(2008). Wizja skutecznego nauczania i uczenia się w naukach społecznych: Budowanie zrozumienia społecznego i skuteczności obywatelskiej. Silver Spring, MD: Krajowa Rada Studiów Społecznych.
- Krajowe Stowarzyszenie Gimnazjów
(NMSA). (2010). W to wierzymy: Klucze do wychowania młodych nastolatków. Westerville, Ohio: Autor.
- Model Narodowy Organizacja Narodów Zjednoczonych/
Krajowe Stowarzyszenie Konferencji Zespołowych.
(2015). Pobrano z www.nmun.org
- Kiwa głową, N. (2004). Program zajęć na 21 Wiek. W DJ Flinders i SJ Thornton (red.). Czytelnik studiuj program nauczania (wyd. 4). (s. 399–405). Nowy Jork, Nowy Jork: Routledge.
- Pate, PE (2013). Doskonały program nauczania, instrukcje i ocena pod względem akademickim. W: PG Andrews (red.), Research to Guide Practice in Middle Grades Education (s. 165–165–186). Westerville, Ohio: Stowarzyszenie na rzecz Edukacji Średniej.
- Pettit, SK (2011). Przekonania nauczycieli na temat uczniów języka angielskiego w Klasy głównego nurtu: przegląd literatury. Międzynarodowy wielojęzyczny dziennik badawczy, 5 ust. 2, 123–147.
- Piaget, J. (1954). Konstrukcja rzeczywistości u dziecka. Nowy Jork, Nowy Jork: Podstawowe książki.
- Pryor, CR (2006). Zmiany przekonań przed służbą w trakcie służby: badanie zamiaru zostania praktykującym demokracją. Teoria i badania w edukacji społecznej, 34(1) 98–123.
- Putnam, RD (2000). Samotna gra w kręgle: upadek i odrodzenie Ameryki wspólna. Nowy Jork, Nowy Jork: Simon & Schuster.
- Schelsinger, AM (1988). Rozbicie Ameryki: Refleksje na temat społeczeństwa wielokulturowego. Nowy Jork, Nowy Jork: WW Norton Company Inc.
- Schussler, DL, Stooksberry, LM i Bercaw, Los Angeles (2010). Zrozumienie dyspozycji kandydatów na nauczycieli: Refleksja w celu budowania samoświadomości. Journal of Teacher Education, 61, 350–363. doi: 10.1177/0022487110371377
- Snyder, LG i Snyder, MJ (2008). Nauczanie krytycznego myślenia i umiejętność rozwiązywania problemów. Dziennik Delta Pi Epsilon. 50 ust. 2, 90-99.
- Rada ds. Edukacji Regionu Południowego (SREB). (2015). Nowa misja dla klas średnich: przygotowanie uczniów do zmieniającego się świata. Raport komisji ds. klas średnich Południowego Zarządu Edukacji Regionalnej (SREB). Pobrano z www.sreb.org
- Snell, P. (2010). Wycofanie się z życia obywatelskiego i politycznego pojawiających się dorosłych: analiza podłużna braku zaangażowania w politykę. Journal of Adolescent Research, 25, 258–287. doi:10.1177/0743558409357238
- Strauss, A. i Corbin, J. (1990). Podstawy badań jakościowych: Techniki i procedury opracowywania teorii ugruntowanej. Newbury Park, Kalifornia: Sage.
- Organizacja Narodów Zjednoczonych. (2015, wrzesień), Demokracja a Organizacja Narodów Zjednoczonych. Pobrane z

http://www.un.org/en/globalissues/demokracja/demokracja_and_un.shtml

Fundacja Narodów Zjednoczonych. (2013).

Pobrane z

<http://www.unausa.org/>

VanSledright, B. (2010). Wyzwanie ponownego przemyslenia edukacji historycznej: o praktykach, teoriach i polityce. Nowy Jork, Nowy Jork: Routledge.

Vajoczki, S., Watt, S. i Vine, MM (2011).

Uczenie się poprzez zapytanie:

Perspektywa instruktora. Canadian Journal for the Scholarship of Teaching and Learning, 2 (2), 1–20.

Wygotski, LS (1978). Umysł w społeczeństwie: Rozwój

wyższych procesów

psychologicznych.

Cambridge, MA: Harvard University Press.

Westheimer, J. (2015). Jaki obywatel?: Po co

kształcić nasze dzieci

wspólne dobro. Nowy Jork, Nowy Jork:

Teachers College Press.

Walker, J. i Langan, E. (2016). Histleksję zaobserwowano

podczas szkolenia nauczycieli nauk

społecznych przed rozpoczęciem służby

w nauczaniu religii świata. Aktualne

problemy edukacji na poziomie średnim.

http://media.wix.com/ugd/3e78ff_8ef7afe5cdec43f0862501960ece7b6a.pdf

Yakel, W. i Malkmus, D. (2016).

Kontekstualizacja umiejętności

archiwalnych. W: LJ Hinchliffe i CJ Prom (red.).

Nauczanie ze źródłami pierwotnymi.

Chicago, IL: Towarzystwo Archiwistów

Amerykańskich.

Zeichner, K. (2010). Ponowne przemyslenie

powiązań między kursami

kampusowymi a doświadczeniem

terenowym w kształceniu nauczycieli

w szkołach wyższych i na

uniwersytetach. Journal of Teacher Education, 61 (1/2), 89–99.